

Çeviri: Suat Ertüzün

Küba'dan Teleks

**RACHEL
KUSHNER**

"Kushner, Küba'daki Amerikalıların kaybedilen zenginliğini epik ve eğlenceli bir anlatımla sunuyor."

- Anne Enright, *The Guardian*

♥ can
roman

RACHEL KUSHNER

KÜBA'DAN
TELEKS

Telex from Cuba, Rachel Kushner

© 2008, Rachel Kushner

© 2015, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2015, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Düzelti: Burçak Karabağ, Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devkaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2545-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750725456

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

RACHEL KUSHNER
KÜBA'DAN
TELEKS

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Suat Ertüzün

Rachel Kushner'in Can Yayınları'ndaki diğler kitabı:

Alev Püskürtenler, 2014

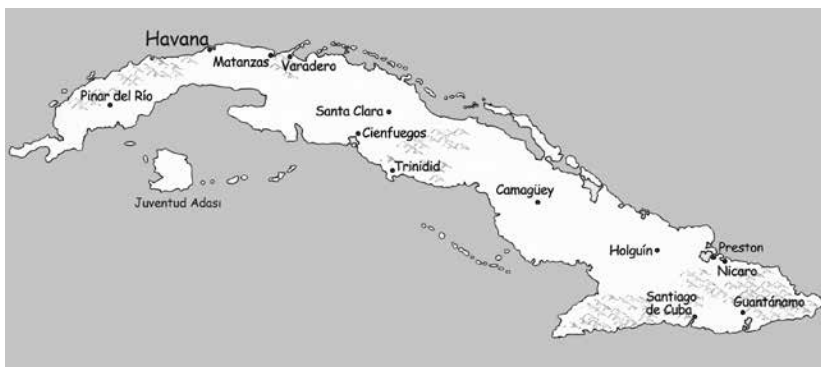
RACHEL KUSHNER, 1968'de, ABD'nin Oregon eyaletindeki Eugene kentinde dünyaya geldi. Berkeley, California Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra 2001'de, Columbia Üniversitesi'nin yaratıcı yazarlık yüksek lisans programını bitirdi. Daha önce *Grand Street* ve *BOMB* dergilerinde, halen de *Soft Targets* dergisinde editörlük yapan Kushner'in çağdaş sanat üstüne çok sayıda yazısı bulunmaktadır. Yazar ilk romanı *Küba'dan Teleks*'le 2008'de, ikinci romanı *Alev Püskürtenler*'le de 2013'te ABD Ulusal Kitap Ödülü'nün seçmelerinde finale kaldı. *Alev Püskürtenler*, ABD'de *The New York Times* dahil, birçok saygın dergi ve gazete tarafından yılın en iyi romanlarından biri seçildi. 2013'te Guggenheim Bursu'na da layık görülen yazar, eşi ve oğluyla Los Angeles'ta yaşıyor.

SUAT ERTÜZÜN, 1971'de Hollanda'da doğdu. İlkokulu Hollanda' da, ortaokul ve liseyi İstanbul'da okudu. Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü 1996'da bitirdi. Bir süre bankacılık ve turizm sektöründe çalıştıktan sonra çevirmenlik yapmaya başladı. Oscar Wilde, Kiran Desai, J.M. Coetzee, Rudolfo Anaya, Julia Glass, John Hughes, Sybille Bedford, John Banville, Patricia Highsmith, Stephen Greenblatt, Aimee Bender, V.S. Naipaul gibi yazarların eserlerini Türkçeye kazandırdı.

Bu kitap Jason Smith için...

Orda ne varsa süs, sükûn ve şehvet
İntizam ve güzellikten ibaret.
“Seyahate Davet”¹

1. Cahit Sıtkı Tarancı'nın çevirisinden Charles Baudelaire'in şiiri. (Ç.N.)

Önsöz

Everly Lederer, Ocak 1952

Dünya küresindeki açık mavi Atlas Okyanusu üzerinde kısa tirelerden oluşmuş bir lacivert çizgi gibi duruyordu. Silik sözcükler yatık harflerle yazılmıştı: *Yengeç Dönencesi*. Büyükler ona artık sormaktan vazgeçmesini söylemişti; “Bir enlem işte, bunun farkı yirmi üç buçuk derecede olması,” diye verdikleri ruhsuz cevaplar onu tatmin edecekmişçesine. Birbirine zincirlenmiş papatyalar gibi deniz yosunlarının uzak ufka kadar yayıldığını hayalinde canlandırdı. Dünya küresinde kıtaları kat kat sarmalayan değişik tonlarda maviler vardı. Ama öte yandan, hiçbir ülkeye ait olmayan denizler nasıl coğrafi bölgelere ayrılabilirirdi? Yağmur veya sınır dinlemeyen, hiçbir cismi yerinde tutamayan bir yüzeydeki ayrımlar? Vaktiyle eski bir dünya küresi görmüştü ve orada Dünya’yı Okyanus adında sadece bir okyanus sarmalıyordu. Kuzey Kutbu “Cennet” diye işaretlenmişti. Güney Kutbu da “Cehennem”.

Konu başlıklarıyla ilgili bir listeden kararı seçti ve *Define Adası*’nı siyah renkli şeylere indirgemenin hikâyesinin kendisine haksızlık olduğunu hissetmesine rağmen –çünkü hikâyeye siyah hakkında değil, belki de oğlanların babalarına nasıl ihtiyaç duydukları, çocukların bazen yetişkinlerden nasıl daha akıllı oldukları ve onları esir alan fenalıklara kapılmadıkları hakkındaydı– kitapla ilgili ödevini yazmaya koyuldu. Korsan bayrağı siyahtı, sonra Amiral Benbow Hanı’nda esrarengiz bir şekilde ortaya çıkıp rom isteyen Kara Köpek vardı. Issız adada kara geceler vardı ve orada daha da koyu karanlıkların –tehlikenin karanlığı– arasında gölgeler geziniyordu. Bir de korsanların tehdit

cinsinden verdikleri “kara benekler”¹ vardı. Aslında ölüm cezası gibi bir şeydi bu. Silver, “Kara beneği bana kim verdi?” diye soruyordu. Bir kâğıt parçasında odun külünün lekesini andıran bir ölüm cezasıydı bu. İncil’den koparılan sayfadaki Vahiy’de bir delik açılmıştı. Ayrıca delikler de siyah olur.

Deniz yosunlarından göçmen bir şehir olan Sargasso hakkında bir şeyler okumuştum ve onu görebilmeyi umuyordum. Denizde yüzen başka şeyler de olurdu: denizcilerin yüklerini hafifletmek için gemiden attıkları eşyalar, denize sürüklenip açılan ve batıda ne olduğunu kimsenin bilmediği zamanlarda Avrupa kıyılarına vuran hindistancevizine benzer şeyler gibi. Belki hindistancevizileri hâlâ kıyıya vuruyordu ama artık onları dükkânlarda bulmak mümkün olduğundan tekinsizlikleri ve büyüleri kalmamış. Eski zamanlarda insanlar onları egzotik efsunlar diye görürlermiş. Ya da kesip açarlarmış. Açılınca içlerinden garip bir beyaz sıvı akarmış; yağlı ve pis kokulu olmuş o sıvı. Zehirli olduğundan değil; bir palmye ağacının yeşil yaprakları altındaki yurdundan binlerce kilometre uzak düşmüş bir meyve olarak, uzun ve zorlu bir yolculuktan ötürü bozulmuş olduğundan.

Yeşilden kırmızıya geçiş zor değildir: İki zıddır onlar. Gözün ağ tabakası gibi arkadan tutturulmuş incecik zarlar. Babası kırmızıyı yeşil, yeşili kırmızı görüyordu. Bunun kalıcı bir durum olduğuna onu temin etmişti. Ayrıca Antiller’de oraya özgü, yeşil boya elde edilen kırmızı bir ot varmış.

Şimdi kırmızı kadife perdeler hayal edin.

Ve o perdeleri iki yana çekin.

Geride kusursuz akustiğiyle bir oda olsun. Odada ışıltılı ışıltılı siyah bir piyano. Piyanonun yüzeyinde, sıvı bir suyun üstüne eğilmiş gibi, suratını görebiliyor. Çalgının başına geçip oturuyor ve Chopin çalıyor; hülyalı bir minör anahtarında bir veda prelüdü.

Dünya küresini bir kere döndürün ve tirelerden oluşmuş lacivert çizginin Küba adasını üstten sıyrıldığı yere geri gelin.

Kız orada Yengeç Dönencesi’nin öbür yanına geçip yeni hayatına başlayacak.

1. R.L. Stevenson’ın *Define Adası* kitabında sözü edilen bir ceza türü. Bir yüzü siyah yuvarlak kâğıdın arkasında verilecek ceza yazılıyordu. Suç işleyene o kara benek verilip cezası kesiliyordu. (Y.N.)

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Ocak 1958

O sabah gözümü açtığımda ilk gördüğüm şeydi. Odamın duvarında süzülen kızgın lav rengi turuncu dikdörtgen. Tozlu bir huzme halinde pencereden içeri vuran ve ağır çekimli sessiz bir film gibi duvarda oynayan ışıktı sebebi. Sadece o garip, turuncu ışık. Görünür görünmez kaybolmaya başlayan gökkuşağı gibi her an kaybolabileceğini adım gibi biliyordum; daha birkaç saniye önce gördüğünüz yere bakarsınız ama gitmiştir, geriye silik bir renk kalmıştır ve o rengin de biraz önce gördüğünüz şeyin anısı olup olmadığından emin değilsinizdir.

Pencereye gidip dışarıya baktım. Gökyüzü puslu bir menekşeydi, annemin yorgun olduğunda göz altlarındaki yarım daireye benzeyen narin tenin koyulaşmış aldığı renk gibi. Güneş bulanık, koyu kırmızı bir küreydi. Pusun içinden ona kat kat peçetelerin altındaki bir mücevher gibi doğruca bakabiliyordunuz. Hava tuhaflaşacağı benziyordu. Doğu Küba'da bazı sabahlar uyandığımda havanın yüz seksen derece dönmüş olduğunu hemen hissedirdim. Pencereden körfezi görebiliyordum; eğer tropikal bir fırtına yaklaşıyorsa gündoğumu, suyun ufkunda üst üste biriken bulutlara ışıktan kurdeleler saçarak, için için yarıyorlarmış gibi onları gül rengine çevirirdi. Şiddetli bir değişime uyanmanın verdiği hissi seviyordum ve alt katta

uşakların oradan oraya koşturduklarını, avludaki mobilyaları içeri aldıklarını, pencereleri tahtalarla kapattıklarını; dışarıda rüzgârın ılık olduğunu ve sert darbelerle vurduğunu; ilk dev dalganın camsı yeşil bir duvar halinde yükselerek bahçemizin hemen ilerisindeki seddi yıkadığını bildirdim. Fırtına zaten yaklaştıysa evin tepesine boşanan yağmura uyanırdım ve odam o kadar karanlık olurdu ki, saate bakmak için bile başucu lambamı yakmak zorunda kalırdım. Değişim beni heyecanlandırıyordu ve o sabah uyanıp yatak odamın duvarında turuncu ışıktan kor gibi parlak řu dikedörtgen kutuyu gördüğümde de farklı bir şeyin olacağı duygusuna kapılmıştım.

Saat erkendi ve annemle babam hâlâ uyuyorlardı. Ağabeyim Del, biz Havana'daki Noel tatilinden döndüğümüzden beri, yani üç haftadır yoktu. Babam bundan açıkça söz etmiyordu ama Del'in dağlarda Raúl'un birliğiyle olduğunu biliyordum. Mayarı'deki bilaro salonuna pek gitmezdim ama ağabeyim kaybolduktan sonra oraya takıldığımı söyleyebilirim. Preston'da asiler hakkında bilgi almak zordu. Kübalıların hepsi olan biteni biliyor ama etrafta Amerikalılar varken susmayı tercih ediyorlardı. şirket asilerle ilişkisi olan herkesten uzak durmaları için işçilere çok baskı yapıyordu. Patronun on üç yaşındaki oğluyla kim konuşur? Ama Mayarı'de insanlar sarhoş olup dilleri çözülyordu. Öncek hafta yaşlı bir *campesino*¹ beni omzumdan yakalamıştı. Suratını benimkine yaklaştırmıştı, hatta o kadar yaklaştırmıştı ki romlu nefesini alabiliyordum. Del hakkında bir şeyler demişti. Daha çok genç olduğunu ama ileride önde gelenlerden biri olacağını söylemişti. Halkı özgürleştirenlerden biri. Bolívar gibi.

1. (İsp.) Çiftçi veya köylü. (Ç.N.)

Çekmeceleri açıp kapatan Annie'nin kahvaltı hazırladığını duyabiliyordum. Terliklerimi giyip aşağı indim. Mutfak o kadar karanlıktı ki doğru dürüst göremiyordum. Annie bütün pencereleri kapatmış, jaluzileri indirmişti. Hiç olmazsa panjurları neden açmadığını veya bir lamba yakmadığını sordum.

Hizmetkârların tuhaf yöntemleri –batıl inançları– vardır ve niyetlerini asla bilemezsiniz. Annie şafak vakti dışarı çıkmayı sevmezdi. Annem bir iş için dışarı çıkmasında ısrar ederse de ağzını bir şalla kapatırdı. Tanyeri sökerken kötü ruhlar kadınların ağzından içeri girmeye çalışmış. Annie de çamaşırcımız Darcina da CMQ radyo kanalından şaşı gözlü şifacı Clavelito'yu dinlerlerdi. Darcina bazı geceler ağlardı. Çocuklarıyla bir yatakta yatmayı özlediğini söylerdi. Annem teselli olsun diye ona katlanır bir yatak aldı ve ardından, haksızlık olmasın diye Annie'ye de bir tane aldı. Annem hak gözetmeyi bayağı önemserdi. Clavelito insanlara radyonun üstüne bir bardak su koymalarını, radyo sesinin suyu kutsamasıyla ilgili bir şeyler söylerdi ve Annie'yle Darcina dediklerini yaparlardı.

Annie havadan dolayı panjurları kapattığını söyledi. Feci bir pus varmış ve o yüzden burnu tahriş olup sesi kısılıyormuş. *Guajiro*'ların¹ herhalde yine çöp yaktıklarını söyledi. Annie *campesino*'ları sevmezdi. O, evde çalışan bir hizmetçiydi ve aralarında sınıf farkı vardı.

Şirket dergimiz *Unifruitco*'nun yeni sayısı mutfakta oturdum. Dergi iki ayda bir çıktığı için haberler daima biraz eskimiş olurdu. Bu seferki Ocak 1958 sayısıydı ve kapakta, ağabeyimle Phillip Mackey'nin geçen ekim Nipe Körfezi'nde yakaladıkları bir kılıçbalığıyla çekilmiş

1. Küba İspanyolcasında köylü veya taşralı. (Ç.N.)

fotoğrafları vardı. Güz balıkçılık turnuvasında birincilik ödülünü almışlardı. Artık ikisi de ortalarda olmadığı ve ağabeyim avcılık turnuvalarıyla ilgilenmeyi bıraktığı için fotoğrafı görmek tuhaftı. Bir sonraki sayfada babam, tek-nemiz Mollie ve Ben'de Batista ile Büyükelçi Smith'le görülüyordu. Annie hamur yaparken ben de bu şekilde sayfaları karıştırıyordum. Annie hamuru daireler halinde kesti, o küçük dairelerin içine peynirle guava ezmesi koyduktan sonra onları yarımay şeklinde katladı ve fırın kâğıdının üstüne yerleştirdi. Annie'nin fırından yeni çıkmış *pastelitos de guayaba*'ları¹ dünyanın en leziz şeyleriydi. Preston'daki bazı Amerikalılar hizmetçilerin yerel yemekler pişirmelerine izin vermezdi. Annem bu konularda epey açık fikirliydi ve Küba yemeklerinin bazılarını bas-bayağı bayılırdı. Kendisi yemek yapmazdı ama. Annie'nin yapması için listeler hazırlardı. Annie de mesela kocaman kırmızı bir çitçit balığı alır, içine patates, zeytin ve kereviz koyar, ardından balığı tereyağı ve limon suyuyla terbiye eder ve fırında pişirirdi. En sevdiğim yemeği buydu. Annie, on üçüme bastığım altı ay önce, 1957 yazında, artık genç bir erkek olduğum ve göz açıp kapayana kadar büyümüş olacağım için düğünümüne romlu pasta hazırlamak istediğini söylemişti. On üç yaşında oğlanlar evlilik hakkında pek düşünmez. Kızlarla gezip tozuyordum elbette ama resmen flört ettiğim kimse yoktu. Romlu pasta on-on beş yıl dayanırdı ve Annie bu kadar sürenin benim büyüyüp eş bulmama yeteceğini düşünüyordu. Şirketin makine atölyesindeki adamlara sırf bu pasta için teneke-den beş katlı bir kalıp yaptırmıştı. Teneke beyaza boyandı ve üstüne elle Kimball C. Stites adı işlendi, yanlara pasta katlarının çekip çıkarılabilmesi için kulplar eklendi. Pas-

1. Guavalı ufak kek. (Ç.N.)

taya ya da üstünde adım olan kalıba ne olduğunu bilmiyorum. Oradan apar topar ayrılırken bize ait birçok şey gibi onlar da kayboldu.

Annie *pastelito*'larını fırına koyarken babamın merdiven basamaklarını döven ayak seslerini ve annemin peşinden, "Malcolm! Malcolm, *Tanrı* aşkına dikkatli ol!" diye seslenmesini işittim.

Antreye koşarak babamı merdivenin dibinde karşıladım. Fakat babam bana bakmak şöyle dursun, yokmuşum gibi yanımdan geçip gitti, ön kapıyı açtı ve veranda basamaklarını ikişer ikişer indi. Pijamamla bahçe patikasından koşarak peşinden gittim. Babam evin çevresini dolaşıp arkadaki hizmetkâr müstemilatına gitti ve Hilton Hardy'nin kapısına güm güm vurdu. Hilton babamın şoförüydü.

"Hilton! Uyan!" Kapıya tekrar vurdu. Babamın üstünde takım elbisesi vardı ama ceketinin altındaki kırışmış pijama üstünü o zaman fark ettim.

Annie kilerden, kapalı jaluzilerin arasından boğuk gelen sesiyle, "Mr. Stites, Mr. Hardy ailesini ziyaret etmek için Cayo Mambí'ye gitti," diye seslendi. "Mrs. Stites'ten izin almıştı."

Babam yüksek sesle küfrü bastı ve Hilton'un şirket limuzinini –parlak siyah bir Buick– park ettiği garaja koştu. Onlardan iki tane vardı bizde: ön çamurlukların üstünde uzanan krom kaplı ve oval biçimli ızgaralarıyla Dynaflows modeli. Babam garaj kapısını açıp arabaya bindi ama motoru çalıştırmadı. İnip eve doğru bağırdı, "Annie! Hilton bu lanet şeyin anahtarlarını nereye koyuyor?"

Annie, "Oradaki bir kancaya, Mr. Stites. Mr. Hardy bütün anahtarları kancalara asar," diye seslendi.

Babam anahtarı buldu, Buick'i çalıştırdı ve garajdan geri geri çıktı. Ben olanları patikadan izliyorum ama neler olduğunu sormaya cesaret edemiyordum. Araba bahçe

yolunda gürleyerek mıcırları sağa sola püskürttü ve La Avenida'ya¹ çıkıp sağa döndü.

Babamı kendi arabasının direksiyonunda ilk kez o zaman gördüm. Yoksa hep şoförü olurdu. Her gün pantolon çizgisi kusursuz, apresi alınmış yazlık beyaz birtakım giyerdi babam. Beyaz gömlek, beyaz kravat ve panama. Her öğleden sonra Hilton Hardy onu Buick limuziniyle tura çıkarırdı. Her durakta bir sekreter küçük fincanda ona iki sentlik bir Küba kahvesi ikram ederdi. Tamı tanıma hangi saatte geleceği ve yarım fincan kahveyi nasıl içtiği bilinirdi: bir yüksüğü dolduracak kadar, şekersiz. “Yarım, yarım,” derdi babam. Ona kalırsa hiç hasta olmamasının sebebi, midesinin içeriden bu kahveyle sıvanmış olmasıydı. Eski modaydı babam. Alışkanlıkları vardı ve keyfine bakardı. Acele eden biri değildi.

Şekerkamışı hasatçılarının nasıl yaşadıklarını hatırlıyorum: evleri *bohio* denen tek odalı kulübelerdi. Zemin toprak; penceresi, su ve elektrik tesisatı olmayan odanın ortasında bir kap olurdu. Işık sadece kapı aralığından ve palmye yapraklarından yapıma duvarların arasındaki boşluklardan süzülürdü. Hasatçılar *hammaca*'larda² uyurdu. Yerleşimleri kaçaktı ama şirket göz yumardı çünkü bu insanların hasat sırasında bir şekilde bir yerde yaşamaları gerekiyordu. Yılın geri kalanındaysa –buna ölü zaman diyorlardı– *desolajo*'lar³ olarak yaşıyorlardı. Ne yaptıklarını bilmiyorum. Herhalde iş ve aş arayışıyla taşrayı dolaşıyorlardı. Hasatçıların yaşadığı gecekondu mahallesinde –*batey* denen yerler– dört bir yana koşturan çıplak çocuklar görülürdü. Bu insanların hiçbirinin pabucu olmazdı ve

1. (İsp.) Cadde. (Ç.N.)

2. (İsp.) Hamak. (Ç.N.)

3. (İsp.) Yersiz yurtsuz (Ç.N.)

ayakları nasırdan sert kabuk gibi bir deriyle kaplanırdı. Yemeklerini kapı önlerinde, mangrov ağaçlarından elde edilen kömürde pişirirlerdi. Sularını kamış tarlalarının kenarındaki bir çeşmeden alırlardı. Suyu kovalarla elde taşımak zorundaydılar ama şirket istedikleri kadar su almalarına izin veriyordu. Dolayısıyla Nicaro'daki maden işçilerinden çok daha iyi durumdaydılar. Oradakiler ABD hükümetinin çalışanıydı ve sularını, nikel madenine ait atıkların bırakıldığı ırmaktan, Levisa Irmağı'ndan alıyorlardı. Nicaro'lu işçiler ırmaktan su içiyor, ırmakta banyo yapıyor, çamaşırlarını ırmakta yıkıyorlardı. Bisikletinizi yağmurdan sonra Levisa Irmağı'nda yıkarsanız onun oradan pırlıl pırlıl çıktığını görürsünüz. Bu Küba'ya özgü bir şeydir. Neden bilmiyorum ama dediğim doğru. Yağmurdan sonra herkes oraya iner, oğlanlarla yetişkinler iç çamaşırlarıyla ırmağa girer, araba ile bisikletlerini yıkarlardı.

La Avenida'daki Amerikalı çocukların Preston'un kapılarından çıkıp hasatçıların gecekondularına inmeleri hoş karşılanmazdı. Sanırım bu şirket politikasıydı. İçeride kaldığınız sürece sorun yoktu. Ama dışarı çıkarsanız bela arıyorsunuz demektir. Ona rağmen Hatch Allain'in oğlu Curtis Junior'la ben durmadan oraya giderdik. Sonuçta erkek çocuğuyduk ve merak ediyorduk. Yerlilerin danslarına gizlice katılırdık. Curtis Kübalı kızlardan hoşlanıyordu. Öyle bir olay vardı: Bazı Amerikalı çocuklar sadece Kübalılarla flört ediyordu. Phillip Mackey'le Nicaro'dan Everly Lederer'in ablası Stevie de öylelerdi mesela; ve sonunda ikisi ABD'de yatılı okula postalandılar. Gerçi Phillip örneğinde sorun sadece kızlar değil, ağabeyimle birlikte onun da asilere yardım etmek gibi bir belaya bulaşmasıydı. Curtis'inse Kübalı kızlarla başını derde sokma şansı hiç olmadı. Kirliydi Curtis ve kulakları kepçeydi; ne yapsa kızlar ondan hoşlanmıyordu. Biraz

Annesi Oriente vilayetinde, romanın geçtiği Amerikan yerleşiminde büyümüş olan Rachel Kushner'ın bu şaşırtıcı derecede zeki, iddialı ve sürükleyici yapıtı Castro'nun devrim yaptığı yıllara doğru, sınırlı bir süre ve sınırlı sayıda insan için bir cennet olan Küba'daki Amerikan toplumunu anlatıyor. 1958'de adadan kovulan Amerikalılar hakkında ustalikle ele alınmış bir romanla karşı karşıyayız.

Amerikan kolonisinden bin kilometre ötede ve bambaşka bir dünya olan Havana'da bir kabare dansçısı, karizmatik kişiliğinin utanç verici geçmişinden izler taşıyan Christian de La Mazière isimli Fransız bir provokatörle tanışır. İkisi siyasetin entrikayla dolu yeraltı dünyasına bulaşır. Fidel ve Raúl Castro şeker kamışı çiftliklerinin ardında yükselen dağlarda bir isyan başlatır, tarlaları ateşe verip bir vapur dolusu "Yankee" eğlence düşkününi kaçırırlarken Amerikalı ailelerin çocukları, kendi Amerikan toplumlarının çarklarını çeviren gaddarlığın içyüzünü görmeye başlarlar.

Hikâyenin geçtiği dönemde acil haberler teleksle bildirilirdi. Kushner'ın romanı da, akılda kalıcı ve etkileyici bir başarı olarak unutulmuş bir zaman ve mekândan gönderilen bir teleks mesajı gibi bizi uyarıyor.

